

על מותחנים וצל שערוריית

אין קמעט רגע שלא מתרחש בו פסטיבל-קולנוע כלשהו. טרם החל פסטיבל קאן, ביררוס צרפת, וכבר הסתיים פסטיבל קטן בעיירה קוויאק שבמערב-צרפת. המייחד את קוויאק, לכך מן הברנדי הנושא את שמה. הוא שה פסטיבל גדול מוקדש למותחנים בלבד. את הפרס הסרט למותחנים של ה. ל. סטודארט אוליברה, ופרס מיוחד של צוות השופטים הוענק לסרטו של ג'ון לאנגריס, רומן לילי (ראה שערן). ההיסטוריה לא באה. בקאן, נוסף ברגע האחרון לשמיטת האמריקאים שבתחרות פירט



וודי אלן בפעולה מחוץ לתחרות

(הצגת הקולנוע האחרונה) בוגרנוביץ'. עם סרטו מסיכה. הסרט לווה בשערוריה אדירה, בעיקבות נתק בין בוגרנוביץ' למפיקיו. כשברקע בוגרנוביץ' ליו (פזילי של) תביעות הדיבור בין החושפני של בוגרנוביץ', התולה את האחריות למותה של הכוכבנית ורותר טראטון בלחצים של ירחוןהעירום המפורסם בעולם.

סרטו של וודי אלן הסגולה מקאהיר וסרטו החדש של פיטר ויר העד בכיכובו של האריסון פורד, שיוצגו בקרוב בארץ, מוצגים מחוץ לתחרות. — התאכזב. אלן, כיבוד לכל מכוריו, הוא היפוכונדר מושבע, וכבר שנים רבות מנסים לשכנע אותו כי פסטיבל קאן אינו שר גורא כל-כך, אך ללא הועיל.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: דמעות של שתיקה. המעבר להודו. אמדאוס. קריאת העורב. היו זמנים באמריקה. ירח מלא בפאריס. ירושלים: דמעות של שתיקה. אמדאוס. מטרופוליס. היסה: אמדאוס. מטרופוליס. המעבר להודו.

תל-אביב

ארצות-הברית; מוצג גם בירושלים (אורנע); ידירות אמיצה בין עיתונאי אמריקאי ועוזרו הקאמברי; נשמת-קאמברדיה ובציפורניים, נוכח זוויעות מילחמת-הלבנון ולקחיה המרים. למראה ה- אמריקאים המסתבחים במלחמה לא-להל. וב פליטיקת הבינלאומית. סם ווטרטון בתפקיד נוגע ללב כסדיני שאנברג האמריקאי, והייג נגרו, פליט קאמברדי שוכה באוסקר על הציבור המרטיטי של עוטרו הקאמברדי. דית פראן (העיצוב כיום בנייר-עורק טיימס. אחרי שהתאחד עם שאנברג, בתום ארבע שנות סבל).

המעבר להודו (צפון). בריטניה. מוצג גם הפליטה (פאר); סרט מצויני אורנע. ואסנטי הפליטה של ריינולד (לורנס איש ערב) לין על איינותו של כובש מול תרבות שאינו מבין את פישרה. נערה בריטית נוסעת להצטרף אל ארוסה והמסתבכת במסכת-חיים מיסטרית עם רופא הודי מקומי. אונס שהיה או לא היה מצית אש לאומנית. מישחק מעולה של דיים פגי אשקרופט ואלק גינס.

היו זמנים באמריקה (תכלת). ארצות-הברית); סרט לא-מסורי על גאנגסטרים יהודים באמריקה, המשמשים ביד הבימאי סרג'ו ליאונה כראי מוסרי של החברה האמריקאית — מין, אלימות וממון. תמונות מרהיבות ואווירה עזה עם שחקן מבריק בשם ג'יימס ווד.

קופולה

קצוץ-כנף



מועדון הכותנה (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — זה נכון שגם הסרט המרתק ביותר אינו יכול להתמודד עם סיומ. זהו.

של מועדון הכותנה. שמורסם כנף בעבר במדוד זה. למען האמת, יש רושם כאילו ברגע מסויים בא מי שהיה באותו שלב אחראי על התקציבים ואמר לבימאי קופולה: זהו. עד כאן. וקופולה, בלדת ברירה, הדביק זיה לזה את הקטייע, שכבר צילם. מרות שנדמה כי העיבוד עדין נשאר על הנטייע, העלילה מגולגלת שני סיפורים מקבילים. מצד אחד, שני אחים לבנים, אחד מהם מוסיקאי, השני נאגסטור; מצד שני, שני אחים שחורים, שניהם רקדני סטפס, אחד שאפתן יותר, השני פחות. הרקע הוא המאבקים של העולם התחתון על השליטה בהארלם. בסוף שנות העשרים ותחילת שנות השלושים, וכל הדמויות נגשות יחד בקטון קלאב (מועדון הכותנה). מועדון-לילה אופנתי, שבו התרכזו אנשי בוהמה. החוגים הנצמית ועלילה הגאונטטריים גם יחד.

הבעיה האמיתית היא, שכל המריכבים הללו יחד לא נדבקים לשום דבר ברור, כל סיפור יכול להתקיים בפני עצמו והקשר שלו עם המריכבים האחרים בסרט הוא מלאכותי על-מסוף. אשר למספרים המוסיקליים, הם מרהיבים בפני עצמם, אבל יתכן שחיברו אותם יחד, היו יכולים לעשות מהם סרט מוסיקלי או תכנית בידור טלוויזיונית משובחת.



הוסקינס ולין: קשר מלאכותי

עם זאת, אין לשלול מן הסרט את העובדה שהוא מצולם להפליא, שהתפאורות משזרות בנאמנות ובהדר את התקופה שבה מתרחש הסיפור, שהמוסיקה של אותה התקופה (רוב המוסיקה כאן היא של דיוק אלינגטון) לא איבדה מאומה מחיוביותה, ושהלחנים של כמה משתתפים נושאים, כמו גרונזי היינס, חלוטה מקי, מצדיקים את המוסיקליים שהם רכשו לעצמם כבר.

האוצרות

של חומייני



רומן לילי (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — ג'ון לאנדיס עושה זאת עמוס. מושלח-הרס של האחים בלוז או משנה מקום. משנה מזל. אבל באותה המיקצועיות ובאותו הסארקזם שאיפין את סרטיו הקודמים.

הפעם המדובר במהנדס הסובל מנדודי-שינה, לילה אחד, כשהוא נודד בחוסר-מעש לכיוון נמל-התעופה של לוס-אנג'לס, הוא נתקל ביופיה בלונדה הנמלטת מבריעת ורולאה איאנטיס. כל כניס אותה למכולת, ומגיע זה רולאה מתחיל מירדף על-פני כל המקומות הזוהרים של העיר, מירדף שהוא כל הזמן על הגבול שבין המצחיקון ההיסטרי למותחן הקשוח. כי בצד סצינות קומיות, מצחיקות מאוד, הקשורות לאנדיס רביעיה אחד מן הארבעות. יש גם סאטירה על עולם הסרטים (תוך כדי ביקור באתר-צילומים), ועל פקקי-התנועה הנצחיים באוטוסטראדות. יש לא מעט חיסולי-חשבונות אכזריים במדיה המסויימת לתוך העלילה לצליל צורמני מפתיע ומקפצים למידה המכניימת את הצופה מקומלו.

נראה שגלישות מן הסוג הזה מתחילות לחיות חלק מן הסיננון של לאנדיס, וגם שיטת ההגשה של החומר אופיינית לו: המון אירוועים, הרודפים זה את זה, שיש בהם תמיד כמות מספקת שתספק את הצופה, גם אם מזמן לזמן מתחשק לו



פרקינס וגולדבלום: סוכריה

לעקם את האף. גם כאן הוא משתמש בהופעות-אורח של מאורות התעשייה הקולנועית, כדי לספק לקהל סוכריה נוספת. כך אפשר לראות את הבימאי פול מאזורסקי במפיק-סרטים השוכב עם כוכבניתו (קאתרין הארולד), או את הבימאי דון סיגל רוכס מיכנסיו ביציאה משרותיה-הגברים. אחרי שזכה לשירותיה של נערת-טלפון, לורנס קאסן (שעשה את החברים של אלכס ואת כחום הגוף) מגלם בלש קשוח, רוזה וואדים הוא סנדק צרפתי ודייוויד בואי הוא רוצח אנגלי.

החיה

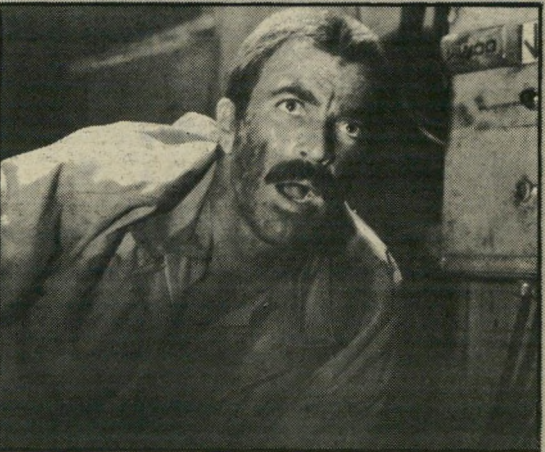
שברובוט



מירדף מותכנת (מוגרב, תל-אביב, ארצות-הברית) — הפרט ה-מעניין ביותר בסרט עתידי זה מסתכם ברעיון, שלמרב הצער

אינו מפותח די לאורך. העיון אומר, שהרובוטים של העתיד אינם מהווים סכנה בפני עצמם, מי שעשויים להפוך אותם לקטלניים הם רק בני-האדם. את התיאוריה הזאת מעלה מייקל (זרע אנדרומדה) קריצ'טון, העוסק כבר כמה שנים טובות בכל מיני הנחות בתחום המדע הבדיוני, אבל גולש כל פעם הצידה מן הנושא המרכזי. במיקרה זה, הסרט עוסק בגבורתו של סמל מישטרה, הסובל אומנם מפתח גנבים (הצ'יקוק עבר כאן), אולם לעומת זאת, הוא מיטיב לפקח על פעולות הרובוטים השונים, המשרתים את בני-האדם בעתיד הקרוב, שבו מתרחש הסרט. כל מה שהוא צריך לעשות, בדרך כלל, זה למצוא את המתג שצריך לסגור כאשר מכונה כזאת מתחילה להשתולל בגלל קילקול כלשהו, והכל בא על מקומו בשלום.

עד אשר, יום אחד, הוא נתקל בעוזרת-יבית אלקטרונית, אשר רוצחת מישפחה שלמה, משתלטת על אקרה ויורה בכל מי שנכנס לבית. החקירה מסביב לתופעה המוזרה מובילה אל מדען מרושע, המייצר שבבים אלקטרוניים נבזיים, אשר הופכים את השרתים הנאמנים הללו לחיות-סרף. הנבל רוצה למכור את המצאתו לעולם התחתון, הגיבור יעשה הכל כדי



סלק: פחד-גנבים

למנוע זאת ממנו. בת-יגו המישטרית מסייעת לו בנאמנות, כסימור-מתח, אין הסרט מתעלה בהרבה על רמה של סידרה מצויירת לילדים, ואשר למערכת-היחסים בין תום סלק (גיבור סידרת מאגנום המשודרת בירדן) לבין סינתיה רודס — היא פשוט מצחיקה: מי יכול להאמין שמר סלק הוא גבר נבזך, שאינו מבין אפילו כאשר אשה מציעה לו הכל? מי שיכול להאמין בכך, אולי ייהנה גם מן הסרט.